

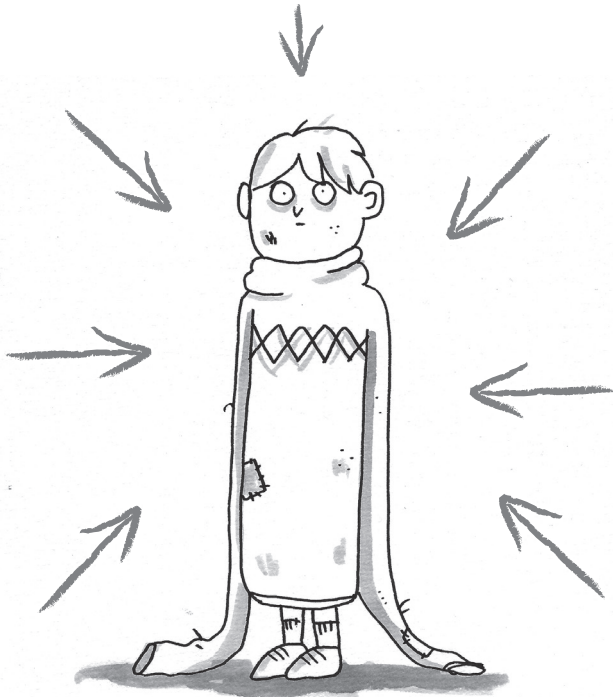
1

DIT IS ZAAAN

Dit is **ZAAAN**.

Zaan is een pientere jongen van tien jaar. Hij groeit op bij zijn akelige tante Mekel en haar man, meneer Mekel. Zij zorgen voor hem sinds de dood van zijn ouders. 'Zorgen' is een groot woord, want Zaan krijgt amper fatsoenlijk te eten. Daarom ziet hij er zo mager en doodongelukkig uit.

Zaan is dan wel al tien jaar, maar lezen en schrijven lukt hem niet. Hij spreekt zelfs niet! Dat zou weleens de reden kunnen zijn dat die arme Zaan het zo slecht doet op school ...

Dit is zijn **TANTE MEKEL**, een waar scharminkel. Zo lelijk als haar buitenkant is, zo afschuwelijk is ook haar innerlijk. Bovendien heeft ze de gruwelijke gewoonte om luid rochels op te rakelen uit haar keel. En dan heb ik het nog niet over haar schele oog gehad! Een mens om koude rillingen van te krijgen ...

Dit is de **MAN VAN TANTE MEKEL**. Die twee passen heel erg goed bij elkaar. Deze monsterlijke, graatmagere kwast is al even griezelijk en onaangenaam als zijn vrouw. En zie je die grote handen? Die gebruikt hij soms om Zaan een klap te geven.

Hier zie je Zaan toen hij vijf jaar was. Zoals je zelf kunt vaststellen, is dit plaatje een pak opgewekter en gezelliger. Zaan was zo gelukkig en gezond als een kind van vijf maar kan zijn. Hij groeide op in een liefdevol huis met knuffelende ouders en beleefde de beste tijd van zijn leven.

Hier sluipt **KAFKA**, de huiskat, rond. Zoals elke kat houdt hij van muizen vangen en luieren.

Dit is **DOTJE**, de huishoudster. Al sinds Zaan een baby was, zorgt zij ervoor dat het huis er piekfijn bij ligt. Dankzij haar dwarrelt er geen stofje te veel rond en zitten de kasten altijd vol lekkers. Ze maakt bovendien de lekkerste soep ter wereld!

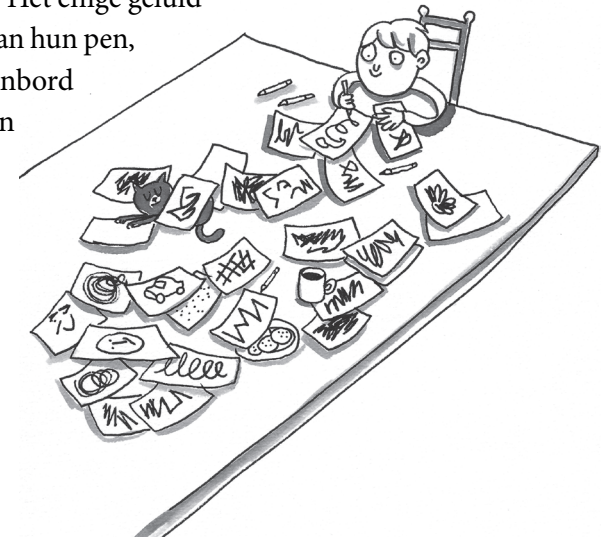
Hoe is dat mooie plaatje aan stukken kunnen vallen? Hoe is die arme Zaan na de dood van zijn ouders bij die twee etters beland? Laten we teruggaan in de tijd en kijken waar het zo fout is gelopen ...

2

DE LIEFSTE OUDERS TER WERELD

Je ouders verliezen is vreselijk en zeker als het de allerliefste mensen zijn. Zaans ouders hadden maar één kind en ze goten al hun liefde in hun enige zoon. Hij kwam niets tekort. Ze gingen op uitstapjes naar de zee, waar hij leerde over de strafste zeeverhalen. Ze wandelden in de wouden, waar vader hem leerde hoe je de weg kon terugvinden. Ze bekeken grote dinoskeletten in musea en fantaseerden over die enorme monsters van de prehistorie. Maar waarheen ze gingen, maakte Zaan niet veel uit. Zolang ze maar met zijn drietjes op pad waren. Daar genoot hij het meeste van.

Zijn ouders waren allebei schrijvers van prachtige dikke boeken met zware kaften. Hele dagen lang zaten zijn vader en moeder gebogen over vellen papier, die ze vol moeilijke woorden schreven. Het enige geluid kwam van het krassen van hun pen, het geratel op het toetsenbord en de tikkende klok. En heel soms van het gemiauw van Kafka, die tussen hun benen kronkelde. Wanneer ze klaar waren, rommelde de printer en spuwde die honderden

bladzijden vol woorden uit. Een nieuw boek was geboren.

Ze pakten hun zoon vaak verrukt op en zeiden toen: 'We kunnen niet wachten tot jij ook kunt lezen en schrijven, schat! Je zult het vast geweldig doen!'

Elk kind wordt groot door zijn of haar ouders te imiteren. En zo zat Zaan aan de voeten van zijn schrijvende vader en moeder, met op zijn schoot bladen papier die hij volkladde met betekenisloze krullen. Het was een heerlijke tijd!

Als hij klaar was, nietten moeder en vader zijn pagina's bijeen en vroegen ze aan hun zoon wat de titel moest worden van dat nieuwe meesterwerk. En zo raakten de schappen van de huisbibliotheek gevuld met zeven vervolgböeken op *Het zingende paard* en de schitterende trilogie *Het circus op de achterkant van de maan*. Zaans dunne schriftjes stonden trots naast de loodzware böeken van zijn ouders.

De bibliotheek was ongetwijfeld de mooiste plek van het huis. In huizenhoge kasten wachtten duizenden böeken op een lezer.

Zaans moeder noemde de bibliotheek weleens 'de schatkamer'. 'Op deze plek, schat, kun je de wildste avonturen beleven. Je kunt er de gekste dieren zien en de vreemdste en grappigste mensen ontmoeten. Hier kun je duizend levens leiden ... tegelijk! Hier, zomaar, in onze bib. Elk böek is een schat aan avonturen en belevenissen. En later, wanneer je kunt lezen, zul je het allemaal meemaken!'

De bibliotheek was lang niet de enige plek waar je böeken vond. Ze waren werkelijk overal! Honderden, misschien wel duizenden böeken slingerden rond in het grote huis. Op elke traptrede rustte wel een böek. Naast de tandenborstels in de badkamer lagen

romans. Het kon weleens gebeuren dat Zaan in de koelkast naast een pak melk een opengeslagen böek aantrof, vergeten door zijn verstrooide vader.

En er kwamen er altijd maar bij. Omdat alle vrienden böeken cadeau deden, maar vooral omdat ze zelf elk jaar een dikke turf schreven.

Ook Zaan kon aan niets anders denken dan lezen en schrijven. Hij trok naar de prachtige bibliotheek en liep urenlang tussen de hoge rekken. Zijn vingertoppen streelden de brede kaften van de bijzondere böeken, benieuwd naar de spannende verhalen die schuilgingen achter die rare teken-tjes. Op een dag, op een dag ...

Zaans ouders waren best succesvol. In elke böekenwinkel waar ze kwamen, stond er wel een rekje vol böeken van het schrijverskoppel. Op om het even welk moment kon er iemand opdagen die wild zwaaiend vroeg: 'Hé! Zijn jullie niet de schrijvers van *De tijdreiziger*? Jeetje, dat is mijn favoriete böek! Zo spannend!' En dan werd Zaan nog nieuwsgieriger naar al die verhalen.

